

rende Ordning, men finder ikke den Vej, som Flertallet foreslaar at gaa for at naa sit Maal, enten forsvaerlig eller praktisk gennemførlig. Den nuværende Ordning, der hviler paa Loven af 10de April 1874, er efter Mindretallets Mening fremkommen, fordi man erkendte, at det vilde være umuligt at gennemføre en Forsølgelse af Utugtserhvervet ved Straffedomme, men havde søgt at indføre en Ordning, der stillede Utugtserhvervet under Kontrol for dog at holde det inden for rimelige Grænser. Derved er man kommen til de nuværende for al Retsfars forargelige Bestemmelser, at Loven paa een Gang betegner Utugtserhvervet som en Forbrydelse, der straffes med Fængsel, og dog ikke blot tillader det, men under visse Omstændigheder tvinger Kvinder til at drive det.

Naar Flertallet nu foreslaar at ophæve den nuværende Ordning og slaa ind paa at forsølgere Utugtserhvervet ved Straffedomme, finder Mindretallet dette stridende imod den Lighed for Loven, som alle Medlemmer i Samfundet have Krav paa. At straffe de Kvinder, der ernære sig ved Utugt, men lade de Mænd, der betale dem og derved hjælpe dem til at drive Erhvervet, være straffri, er en Uretfærdighed imod Kvinderne, der med Rette vil vække Harmen og er i Strid med hele den Udvikling, der kræver lige Ret for Kvinde og Mand; dette Forhold havde Forslagsstilleren (Tang) ogsaa Dje for i sit oprindelige Forslag og derfor foreslaaet at idømme Mænd, der betale Kvinder for Utugt, Straf, et godt Vidnesbyrd om, hvilke Konsekvenser det af det større Mindretal havde Standpunkt fører med sig. Men dertil kommer, at Utugtserhvervet er saa udbredt, Grænsen imellem det tilladelige og det utilladelige er saa ubestemt, at en Forsølgelse af det gennemført med Kraft og uden Personsansæelse ikke blot vil fylde Fængslerne Gang efter Gang, men sikkert drive stadig ny Dfve over i Prostitutionens Arme, fordi de Mænd, der ved deres Penge opretholde Utugtserhvervet, naar de tidligere Dfve undrages dem ved Fængsling, ville søge og finde ny

Mindretallet søler sig derfor overbevist om, at Følgen af Flertallets Forslag vil blive, at Politiet ser igennem Fingre med Utugtserhvervet, kun i Ny og Næ griber ind, og at Lovens Bestemmelser derfor udføres vilkaarlig, og at man før eller senere vil falde tilbage til en Ordning i Lighed med den nuværende.

Vil man hort fra denne, anser Mindretallet det for uundgaelig nødvendigt, at opgive Forsølgene paa ved Straffedomme at forsølgere Utugtserhvervet, og det foreslaar derfor samtidig at ophæve § 180 i borgerlig Straffelov af 10de Februar 1866.

Mindretallet maa saa meget mere foreslaa denne Paragraf ophævet, som det i Læ af denne Paragraf, særlig Ordene „imod Politiets Advarsel“, altid vil være muligt at etablere en Ordning af Prostitutionen under Politiets Tilsyn.

En nødvendig Følge heraf er, at Mindretallet ikke kan gaa med til den i 3dje Stykke af § 1 foreslaaede Forandring i Straffelovens § 182, men foreslaar, at dette Stykke udgaar. Ligeledes finder Mindretallet, at Bestemmelsen i 2det Stykke af § 1: „Handlinger, som sigte til Regulering af Utugt“, er alt for ubestemt til herpaa at grunde Straffebestemmelser og foreslaar, at ogsaa dette Stykke udgaar.

Mindretallet maa dog endnu tilføje, at hele dette Forhold næppe kan ordnes uden en almindelig Revision af vor Sædelighedslovgivning, som Mindretallet dog ikke har ment vilde kunne foretages med Held af et Folketingsudvalg.

Et andet Mindretal (Wagner) kan ikke tiltræde Flertallets vidtgaaende Forslag, der, hvis det vedtages, og de derved fremkomne Lovændringer føres ud i Livet i Overensstemmelse med den Mand, i hvilken de ere foreslaaede, formentlig vil fremkalde Ulemper, der ere endnu større end de nu forhaandnævrende.

Lige saa lidt som Mindretallet kan gaa med til absolut prohibitive Foranstaltninger